

THE RAVEN – Edgar Allan Poe

ONCE upon a midnight dreary, while I pondered, weak and weary,
Over many a quaint and curious volume of forgotten lore,
While I nodded, nearly napping, suddenly there came a tapping,
As of some one gently rapping, rapping at my chamber door.
"Tis some visiter," I muttered, "tapping at my chamber door—
Only this, and nothing more."

Ah, distinctly I remember it was in the bleak December,
And each separate dying ember wrought its ghost upon the floor.
Eagerly I wished the morrow;—vainly I had sought to borrow
From my books surcease of sorrow—sorrow for the lost Lenore—
For the rare and radiant maiden whom the angels name Lenore—
Nameless here for evermore.

And the silken sad uncertain rustling of each purple curtain
Thrilled me—filled me with fantastic terrors never felt before;

Gothic

So that now, to still the beating of my heart, I stood repeating
"Tis some visiter entreating entrance at my chamber door—
Some late visiter entreating entrance at my chamber door;—
This it is, and nothing more."

Presently my soul grew stronger; hesitating then no longer,
"Sir," said I, "or Madam, truly your forgiveness I implore;
But the fact is I was napping, and so gently you came rapping,
And so faintly you came tapping, tapping at my chamber door,
That I scarce was sure I heard you"—here I opened wide the door;—
Darkness there, and nothing more.

Deep into that darkness peering, long I stood there wondering, fearing,
Doubting, dreaming dreams no mortal ever dared to dream before;
But the silence was unbroken, and the darkness gave no token,
And the only word there spoken was the whispered word, "Lenore!"
This I whispered, and an echo murmured back the word, "Lenore!"
Merely this, and nothing more.

Back into the chamber turning, all my soul within me burning,
Soon I heard again a tapping somewhat louder than before.
"Surely," said I, "surely that is something at my window lattice;
Let me see, then, what thereat is, and this mystery explore—
Let my heart be still a moment and this mystery explore;—
'Tis the wind and nothing more!"

Open here I flung the shutter, when, with many a flirt and flutter,
In there stepped a stately raven of the saintly days of yore;
Not the least obeisance made he; not an instant stopped or stayed he;
But, with mien of lord or lady, perched above my chamber door—
Perched upon a bust of Pallas just above my chamber door—
Perched, and sat, and nothing more.

Then this ebony bird beguiling my sad fancy into smiling,
By the grave and stern decorum of the countenance it wore,
"Though thy crest be shorn and shaven, thou," I said, "art sure no craven,
Ghastly grim and ancient raven wandering from the Nightly shore—

Gothic

Tell me what thy lordly name is on the Night's Plutonian shore!"
Quoth the raven, "Nevermore."

Much I marvelled this ungainly fowl to hear discourse so plainly,
Though its answer little meaning—little relevancy bore;
For we cannot help agreeing that no living human being
Ever yet was blessed with seeing bird above his chamber door—
Bird or beast upon the sculptured bust above his chamber door,
With such name as "Nevermore."

But the raven, sitting lonely on the placid bust, spoke only
That one word, as if his soul in that one word he did outpour.
Nothing farther then he uttered—not a feather then he fluttered—
Till I scarcely more than muttered "Other friends have flown before—
On the morrow he will leave me, as my hopes have flown before."
Then the bird said "Nevermore."

Startled at the stillness broken by reply so aptly spoken,
"Doubtless," said I, "what it utters is its only stock and store
Caught from some unhappy master whom unmerciful Disaster
Followed fast and followed faster till his songs one burden bore—
Till the dirges of his Hope that melancholy burden bore
Of 'Never—nevermore.'"

But the raven still beguiling all my sad soul into smiling,
Straight I wheeled a cushioned seat in front of bird, and bust and door;
Then, upon the velvet sinking, I betook myself to linking
Fancy unto fancy, thinking what this ominous bird of yore—
What this grim, ungainly, ghastly, gaunt, and ominous bird of yore
Meant in croaking "Nevermore."

This I sat engaged in guessing, but no syllable expressing
To the fowl whose fiery eyes now burned into my bosom's core;
This and more I sat divining, with my head at ease reclining
On the cushion's velvet lining that the lamplight gloated o'er,
But whose velvet violet lining with the lamplight gloating o'er,
She shall press, ah, nevermore!

Gothic

Then, methought, the air grew denser, perfumed from an unseen censer
Swung by angels whose faint foot-falls tinkled on the tufted floor.
"Wretch," I cried, "thy God hath lent thee—by these angels he hath sent thee
Respite—respite and nepenthe from thy memories of Lenore!
Quaff, oh quaff this kind nepenthe and forget this lost Lenore!"
Quoth the raven, "Nevermore."

"Prophet!" said I, "thing of evil!—prophet still, if bird or devil!—
Whether Tempter sent, or whether tempest tossed thee here ashore,
Desolate yet all undaunted, on this desert land enchanted—
On this home by Horror haunted—tell me truly, I implore—
Is there—is there balm in Gilead?—tell me—tell me, I implore!"
Quoth the raven, "Nevermore."

"Prophet!" said I, "thing of evil—prophet still, if bird or devil!
By that Heaven that bends above us—by that God we both adore—
Tell this soul with sorrow laden if, within the distant Aidenn,
It shall clasp a sainted maiden whom the angels name Lenore—
Clasp a rare and radiant maiden whom the angels name Lenore."
Quoth the raven, "Nevermore."

"Be that word our sign of parting, bird or fiend!" I shrieked, upstarting—
"Get thee back into the tempest and the Night's Plutonian shore!
Leave no black plume as a token of that lie thy soul hath spoken!
Leave my loneliness unbroken!—quit the bust above my door!
Take thy beak from out my heart, and take thy form from off my door!"
Quoth the raven, "Nevermore."

And the raven, never flitting, still is sitting, still is sitting
On the pallid bust of Pallas just above my chamber door;
And his eyes have all the seeming of a demon's that is dreaming,
And the lamp-light o'er him streaming throws his shadow on the floor;
And my soul from out that shadow that lies floating on the floor
Shall be lifted—nevermore!

העורב מאת אדגר פוא

תרגום זאב זיבוטינסקי (עם שינויים קלים מאת צחי אבנור)

כחצות ליל קר וסער, עת אני, שבור-הצער,
בספרי חכמה נשפחת הסתכלתי נים-וער,
בא רשוש סתום בדלת, קל כדפק יד נחשלת –
יד חוששת – יד שואלת מחסה לדל או גר.
”זה אורח” – כה לחשתי – ”זה אורח, זר או גר –
זה אורח, לא יותר”.

זכורני: ליל-עצבת – סופת-חרף מיבבת –
אש כירים, נעצבת, גוססה באור חור;
ליל אין-סוף, אין קץ לחבל – לא הועילו ספרי-הקבל
השפיתני את האבל – את הצער הבוער –
את לנוחה שנמוגה כהמג חלום עובר –
כחלום, ולא יותר.

וילונות הומים ברחש צקו לחש, הגו-נחש –
באימה רבה מילאוני, זאת היטב אני זוכר.
להרגיע לב קודח, אל עצמי בקול בוטח
שוב אמרתי: ”זה אורח, הלך-לילה מאחר –
גר אחד תועה בדרך, זר בנשף מאחר –
זהו, זה ולא יותר”.

נח לרוח הגע, שב לבי להרגע,
וקראתי: ”הו יסלח-נא – לא יכלתי לברר
מה זה, יד קלה דופקת או רצפת חדרי שורקת,
כי נרדמתי לי בשקט תרדמה בין נים וער” –
ופתחתי את הדלת בעודני מדבר:
אפלה – ולא יותר.

ובתהם רבה סקרתי, והחרשתי, והרהרתי –
הרהורים שפה בן-חלד מעולם עוד לא הרהר.
אפלה – ולא נאורה; דמיה – ולא נעורה;
ופתאם השם ”לנוחה” את שלות הליל נקר.

את השם אני לחשתי: הד באפל התנער –
הד באפל, לא יותר.

והזרתי דם לשבת, ולבבי אכל-להבת –
ופתאם שנה הדפק, אך כעת מצד אחר.
אז אמרתי: "זה הרוח מנדנד תריס פתוח –
על הקיר מקיש הלוח: סוד הכשף מתברר.
חלוני אפתח אביטה, והכשף יתברר –
זה הרוח, לא יותר".

הרימתי את מסגרת החלון – וגדל-תפארת
בא עורב ישיש כנצח – בא גבה וקודר,
בא יהיר כלורד בריטני, בקדה לא ברכני,
והמריא לו, זכורני, לתבנית תחת-הנר –
לתבנית של ראש אתונה על קירי באור הנר –
שמה נח – ולא יותר.

בעינים בו דבקתי ומתוך עצבי שחקתי –
על גאות פניו שחקתי והתלתי בו לאמר:
"כרבלתו מקצת נקרחת, אך לבו הוא לב אל-פחד,
אלופי מעמק שחת בו הליל שליט ישר!
מה שמד בין שרי-תפת, שם, באפל גיא עכור?"
ויקרא: "לא עד-אין-דור".

כה אמר – ברור שמעתי, ותמוה לו תמהתי,
אם-כי טעם לא הבנתי – לא כלתי עוד לפתר:
מי שמע כי בוא תבאנה כנפי-טרף תוך-מעונה?
מי על סמל ראש אתונה, כה בליל, חזה צפור –
עוף מוזר, קודר כחשך, עז-מראה, קדמון, שחור
ונקרא "לא עד-אין-דור"?

אך לא זע, לא ראש הניע, ואחרת לא הביע –
כי אולי בזאת לבהו נשתפך עד המקור.
נח קפוא על האנדרטא – ולחשתי: "למה באת?
כי מחר מבית-צרתה עוף תעוף אל אור ודרור –
פתקוות, כאח ורע, נוס תנוס אל אור ודרור".

הוא קרא " לא עד-אין-דור".

נודעתי – כי הפעם בא אמרהו אמר-טעם –
ואמרתי: "בעליך למדך ביום מצור –
איזה דך נואש מסבך, מענה גון ושבר,
שצמא שלות הקבר ופרש מגיל ואור –
שחדל שירי תוחלת, עד היו לו למזמור
המלים " לא עד-אין-דור".

בעינים בו דבקתי ומתוך עצבי שחקתי,
וכסא סגל כוננתי מול הנהר והצפור,
ונשענתי, נלאה-רוח, לקטיפת כריו לנוח,
והוספתי דם לשוח עם נפשי, צמא לפתר –
מה נבא לי האורח המוזר והשחור
בקריאת " לא עד-אין-דור"?

דם חקרתי והרהרתי, דם בזיו עיניו סקרתי;
מבטו לעמקי-נפש חדרני עד לבעור.
חזיונות ללא הביע... דמיונות ללא הגיע...
על כסאי לאט הרתיע נר השמן גלי-אור –
הוי, אותה על כר המשי הסגול בגלי-אור
לא אראה – לא עד-אין-דור...

הס! מה זה? הקטרת ריח? הד כנפי אראל פורח?
רחשן אזני מרגשת, אם עיני סגי-נהור!
" לא נדני אל עדנה – זה צירו מביא לי הנח
כוס מרגע – תן-נא, תן-נא, כי ארוה ובל אזכר –
תן למחות זכרון לנוה – תן לשכוח ולשכר!"
סח העוף " לא עד-אין-דור".

"עוף-כנף או שר-של-מטה, כנביא עונה לי אנה!
ויהי-מי שהטילך, אם סיפה או צר שחור, –
כי-על-כן נדחת הנח – לנותי שסר ממנה
גיל ואשר, ויכסנה ליל-צלמות, – בי, אמר:
הנפרח צרי הישע? האמצא את הר-המר?"
ויקרא: " לא עד-אין-דור".

"עוף-כָּנָף או שר-שֶׁל-מָטָה, מְעַנִּי נְבִיא נְתַת!
בשם אלוהים הוֹדַע-נָא לְלִבִּי רוּי מִמְרוֹר,
אם מְקַבֵּר אֶעֱבְרָה אֶל גֶּן-עֵדֶן, הַמְסַתְוָה
בו תוֹפִיעַ לִי לְנוֹרָה, בַּת-אֱלֻמּוֹת, עֲלַמַּת-אוֹר –
הָאם אֲפֹגוֹשׁ שָׁם אֶת לְנוֹרָה מִזְהִירָה בְּנֵר-אוֹר?"
וַיִּקְרָא: " לֹא עַד-אֵין-דוֹר".

"צֵא וְלֵךְ, שָׁטָן!" רְעַמְתִּי בְּחֵרוֹן אִפִּי, וְקַמְתִּי, –
"שׁוּב לְסַעַר, שׁוּב לְתַפְתּ – שָׁם יָאָה לְךָ מְדוֹר!
אֵל תִּשְׁאִיר נֹצֶה שְׂמִתָּה – אוֹת לְשִׁקָּר זוֹ נִבְאָת!
אֵל בֵּיתִי פְּרַצְתָּ פֶתַע וְהִבַּאתָ בוֹ מְגוֹר –
אֵל תִּפְרִיעַ, צֵא, עֲזַבְנִי עֲרִירִי בְדַמִּי וּדְרוֹר!"
וַיִּקְרָא: " לֹא עַד-אֵין-דוֹר".

וְנִשְׁאָר, נִשְׁאָר נְטוּעַ – לֹא יְנוּעַ, לֹא יִזוּעַ,
לֹא יִסוּר מִרֹאשׁ אֶתוֹנָה וְלִנְצַח לֹא יִמּוֹר;
וּמִבֶּט עֵינָיו מִבִּיעַ חֲלוּמוֹת שָׁטָן מְרִיעַ,
וְהִנֵּר אוֹתוֹ מְגִיחַ וּמִרְתִּיעַ צֶל שְׁחוֹר;
וְנִפְשֵׁי לְאוֹר וְחֹפֵשׂ מִהֶכְתָּם הַשְּׁחוֹר
לֹא תִקוּם עוֹד – עַד-אֵין-דוֹר!

